

'FIRÚL-FIRA' MESEHÁZ ÉS ALKOTÓMŰHELY

VISEGRÁD, FŐ U. 102. - H-2026. ALAKULT A MAGYAR NÉPMESÉK ÉS A MÁTYÁS HAGYOMÁNY TOVÁBBADÁSÁRA

W.: TUNDERILONA.HU, TUNDERILONA.WEBNODE.HU

Gyerekek, Emma néni meséit a YouTube videómegosztón is keressétek cím szerint!

MÁTYÁS KIRÁLY ÉS A TISZTA VIZŰ KÚT

Pápai Istvánné Páhi Emma, a Népművészet Mestere, karcsai mesemondó meséje

- gyűjtés: Börzsöny, Király-kút 2008. november 1.
- IN: Pápai Istvánné Páhi Emma - Huszár Andrea Magdolna: Tündértánc, 86.o., Budapest, pörgető művészkönyv, 2008.
- részlet Huszár Andrea Magdolna: Szívnyitogatás c. filmjéből.

Egyszer vót, hol nem vót, vót egyszer egy király, meg a felesége. Egyetlenegy gyermeke vót a királynak, de a király olyan ember vót, hogy igen szerette a szegény embereket. A szegény emberek? Mit tanáltak ki? Hogy adjanak neki egy rendes nevet, elnevezték Mátyás királynak. Hát, az is maradt élete végéig, úgy hívta az egész országban mindenki, hogy Mátyás király. Így lett felszentelve királynak. Hát, egyszer azt mondja Mátyás király az embereinek, a szegény embereknek, szolgálknak:

– Halljátok, fiaim, emberek, barátok, menjünk ki egy kicsit az erdőre, ide-oda, a hegyekre, vadászni, nézzünk széjjel, mi történik a világon, mi történik az országunkba!

Hát, össze is gyülekeztek a szegény emberek, a nagyobb szolgálk, elindultak asztán, végig az országba, a hegyeken, összevissza, hogy minél több vadat szerezzenek, hogy legyen az embereknek mit enni. No, tudjátok, hát mán se nem egy nap, se nem két nap, mán többször jártak, vándoroltak erdőről-erdőre, hegyekről- hegyekre, hát egyszer Mátyás király, tudjátok, igen megszomjazott:

– Emberek, emberek, szomjas vagyok, meginnék egy kis vizet!

Néznek széjjel, sehol semmi, nincs egy kút, nincsen egy pohár víz, nincs egy forrás. A hegy tetején? Hát persze hogy nem vót!

Azt mondja Mátyás király:

– Na, emberek, segíttek-é nekem?

– Hát segítsünk, felséges királyunk, mit kell, hogy segítsünk?

Azt mondja:

– Csak annyit, hogy fúrjunk, ássunk itt egy kutat. Emberek, menjetek ki a szomszéd falucskába, kérjétek ásót, kapát, baltát, mindent! Ezen a hegyen ássunk egy kutat!

Hát, úgy is vót, mentek az emberek, szereztek szerszámot, tudjátok, hozzáfogtak a hegyen kutat ásni, le, egész a föld alá. Olyan forrás vót ott, ami tartja az egész hegyet. Meg is indult a vizecske, hálát adott Istennek Mátyás király, ihatott sok vizet. De olyan kutat csináltatott, tudjátok, Mátyás király, hogy amellet minden szegény ember, beteg ember megállhatott, mer úgy megáldta az Isten, hogy olyan forrásvíz vót, olyan víz jött a kútból, állandóan, hogy soha ki nem fogyott, hogy még betegeket is gyógyított. Hálás is vót a nép Mátyás királynak, tisztelték, dicsőítették.

No, de hát teltek-múltak a napok, tudjátok, hát, egyszer mi hallatszott? Mondják, hogy kiütött a háború. Hej, mennek a katonák, a hírvivők Mátyás királyhoz. No, oszt akkor Mátyás királynak se kellett több, kiadta parancsba a katonaságnak, a vitézeknek, hogy háborúba indulnak. Ő vót az első, aki rendbe szedte magát. El is indult a hadseregével. Hát, mikor összetalálkoztak tudjátok, a hadsereggel, az ellenséggel, hát, egyenesen Mátyás királynak egy, hozzáfogtak aztán kardozni. No, de Mátyás király, ahogy ült az ellenség a lóháton, valahogy úgy megütötte a kardjával, tudjátok, hogy leesett a ló hátáról az ellenség. Avval elkiáltotta magát:

– Átkozott légy, Mátyás király! Átkozott légy, pusztulj el!

Tudjátok, mi támadt? Egy nagy forgósél. Ahogy az ember ott vergődött, átkozódott. Egy nagy forgósél támadt, képzeljétek el, a Mátyás király hadseregét vitte a forgósél, maga se tudja, hogy merre, de még Mátyás királyt is. Elértek egy nagy, üres térre, tudjátok, ott elmúlt minden, eltűnt a forgósél, de, tudjátok, a katonaságból mi lett? Egy tábla búza. Akkora kalászokkal... Se ló, se katona... Hát, Mátyás király leült a föld szélire, a búza szélire, hozzáfogott zokogni, sírt keservesen. Hogy mi lett az embereivel, mi lett a hadseregével. Ahogy sír, búslakodik, mán majdnem úgy nézett ki, mint aki mán még megöregedett, még az ereje is elveszett. Egyszer, tudjátok, ez hírül ment a városba, hát, mindenki indult

keresésekre, hogy merre van Mátyás király, merre van a hadsereg. Hát, sehol senki, nem talált semmit. De vót egy szegény lyánka, tudjátok, a palotába, az olyan jó lyányka vót, igen szegény lyányka vót, gyermek vót, mikor Mátyás király a palotájába fogadta, azt mondja: „Majd én elmegyek, megkeresem én a felséges királyunkot!” Tudjátok, olyan vót az a lyányka, nem akármilyen, nem az ördög kísérelte, hanem a Szentlélek vezette. Arra ment, amerre utasította a lélek. Megy, mendegél, tudjátok, hova ér el? A kúthoz. Mindján a korsóját megeresztette vízzel. „Na, most indulok igazába megkeresni a királyomot!”

Ment, tudjátok, hét nap, hét éjszaka, hát, egyszer elért egy nagy tábla búzához. Ahogy megyen, mendegél, hát mit talált ott? Uram, Istenem, egy öregembert!

– Jaj, öregapám, hát te mit keresel itt? Mit gubbaszkodol ezen a búza szélin?

Feláll, tudjátok, Mátyás király, a lyányka ránéz:

– Ó, felséges királyom, mi történt veled? Hát megöregedtél, te vagy, megösmertelek!

– Én vagyok, gyermekem, én is megösmertelek! Nem hoztál-é egy kis vizet? Van-é egy pohárka vized?

– Van felséges királyom, egy korsóval.

Odaadta a korsó vizet Mátyás királynak, tudjátok, Mátyás király meghúzta ja vizet, ami maradt a korsóba, széjjelszórta, így felöntötte, hogy „áldjon meg az Isten benneteket!” A buzakalászkodnak mondta. Avval oszt, ahogy kiöntötte a vizet, meg ő is ivott, visszavállott olyannak, amilyen vót. Képzeljétek el, a buzakalászból, a búzatáblából?! Mind felébredt, feltámadt a hadsereg! A katonák, a vitézek, a lovak, a paripák. „Jaj, csak az én lovam megvóna!” – elkiáltotta magát Mátyás király. Néz oldarra, mán ott cikázik mellette a lova. Még ám csillogzott a szőrin, aranszűrű paripa lett belőle, a lába nyomán pedig mind csillogzott a föld, amerre letette a lábát. Avval örül is Mátyás király, megnyerte a háborút, visszakapta ja vitézeit, a katonáit, még egy ember se halt el, mind úgy ment vissza a családjához, ahogy elköltözött. Ha a lyányka nem ad Mátyás királynak vizet, még most is ott van a tábla búza, Mátyás király meg ül le a búza szélén. De mivel jót ivott, hát így megfiatalodott.

A kút még most is megvan, itt van, szememmel láttam, magam is ittam a vizéből, meg is mosakodtam, mint Mátyás király.